

Det forlyder, at der skal være tilslutningspligt i de udpegede områder både for nye og bestående ejendomme.

Man må forlange, at lovgivningen ikke her uden videre bryder med lang tids retspraksis inden for det offentlige forsyningsvirksomhed og borgernes juridiske krav på rimelig og ensartet behandling.

Skulle imidlertid galt være, er der visse forudsætninger, der må forlanges opfyldt, for det første at der skal etableres en ensartet naturgasenhedspris for forbrugerne i hele landet.

Den aftalte m³-pris fra boreplatformen vil selvfølgelig blive ens for alle naturgasforbrugere, men investeringerne i de forskellige forbrugsområder vil skifte fra sted til sted.

For at dette ikke skal medføre forskellige priser, er det nødvendigt, at regeringen foretager en udligning i form af tilskud eller lignende samt erstatter de bestående gasforsyningsnet til dem, der har betalt dem.

Et andet spørgsmål ved en ensartet naturgaspris er, om man ved lovgivning kan pålægge 700.000 forbrugere, at de i al fremtid skal betale den højeste pris for opvarmning af deres nuværende bolig og kun have mulighed for lavere udgift ved f. eks. at flytte hen i områder med kraftvarme.

Kraftvarmen vil på længere sigt være langt den billigste energifaktor, ide den udnytter

overskudsproduktion og på den måde sikrer lav forbrugerpris.

Den ulighed, der ved tvangstilslutning, opstår i forhold til en nærliggende nabo uden for naturgasområdet, forekommer helt ubillig.

Det er i det hele taget et spørgsmål, om man ikke – i stedet for via tvang og eventuelt nødvendige ekspropriationer overfor 700.000 husstande – bør overveje, om DUC ikke bør betales en erstatning for at løsgøre sig for de snærende bånd, som en aftale helt tilbage fra 1962 synes at lægge på fornuftig handlemåde.

Efter energikrisen i 1973 og den fortsatte uro omkring Danmarks leverandører af råolie havde det nok været rimeligere alene at se Danmarks egne sparsomme beholdninger af råenergi udnyttet på den mest optimale måde og bevaret længst muligt.

I dette tilfælde vejer hensynet til Danmarks 5 millioner indbyggere stærkere end hensynet til den enkelte, særligt når der røres ved nogle dybt indarbejdede retsfølelser i den danske befolkning, som det vil være uklogt at negligere.

Jeg har med dette i det væsentligste kun søgt at pege på nogle juridiske aspekter i denne sag og vil tillade mig at vende tilbage til de energipolitiske spørgsmål i forbindelse med udnyttelsen af de danske naturgasforekomster.

Med venlig hilsen
Lennart Larson